



Arrest

nr. 92 870 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat V. VANMOL *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN en van advocaat S. DE VRIESE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 25 februari 2011 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving/E-kaart als echtgenote van een verblijfsgerechtigde Roemeense onderdaan.

1.2. Op 28 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf

van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 10 juli 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [I., F.], Nationaliteit : Roemenië, Geboortedatum : [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...] , Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [I. O.] [RR ...] waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15.12.1980.

Gezien betrokkene het verblijfsrecht bekam op basis van het frauduleus bekomen verblijfsrecht van [I. S.] [RR ...] en overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’ kan er geen rekening gehouden worden met eventuele humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 ter § 1, 3e lid. Naast het element van fraude, werden er sowieso geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 14/5/12 (betekend op 25/5/12) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Los van het element van fraude, kan [F. I.] sowieso het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Haar laatste dag van tewerkstelling dateert van 14/12/11. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980. Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Zij zou dus evenmin voldoen aan de voorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, eerste lid, 2° - wet 15.12.1980). Het verblijfsrecht wordt bijgevolg eveneens beëindigd overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, 1° en § 4 van de Vreemdelingenwet. Tevens betoogt zij dat het rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ foutief wordt ingeroepen.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Gelet op het feit dat de verzoekster op basis van het verblijfsrecht van haar echtgenoot, de heer [S. I.], zelf een verblijfsrecht heeft verkregen en ingevolge de beslissing dd. 28 juni 2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken die het een einde stelt aan het verblijfsrecht van de heer [S. I.] en ingevolge artikel 42ter § 1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 werd aan verzoekster tevens het recht op verblijf in België afgenomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de heer [S. I.] op basis van frauduleuze verklaringen zijn inschrijving als zelfstandige verkregen heeft, en vervolgens zijn E-kaart en zijn verblijfstitel.

De Dienst Vreemdelingenzaken beroept zich op artikel 42 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 dat voorziet dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van een verblijfsrecht.

Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken is de echtgenoot van verzoekster nooit zelfstandige geweest, en heeft hij zich nooit aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Dit is echter foutief.

De heer [S. I.] heeft zich bij Partena, sociaal verzekeringsfonds aangesloten op 18 november 2010 om als zelfstandige te werken vanaf januari 2011 bij de bvba [B.].

Hij heeft voor de periode januari 2011 - maart 2011 zijn sociale bijdragen betaald ten bedrage van 647,45 euro.

Evenwel werd door de bvba [B.] beslist dat de heer [S. I.] niet meer als zelfstandige mocht optreden binnen deze vennootschap.

De echtgenoot van verzoekster heeft zich bijgevolg op 05 april 2011 als zelfstandige uitgeschreven bij zijn sociaal verzekeringsfonds.

De heer [S. I.] heeft aldus niet op basis van frauduleuze verklaringen zijn verblijfsrecht verkregen, waardoor in strijd met artikel 40bis § 2, 1° en 40 bis § 4 door de Dienst Vreemdelingenzaken een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster."

2.1.2. De Raad stelt vast dat het betoog van verzoekster in wezen is gericht tegen de tevens op 28 juni 2012 genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van haar echtgenoot. Zij betoogt immers dat haar echtgenoot niet op basis van frauduleuze verklaringen zijn verblijfsrecht heeft gekregen en dat aldus ook haar verblijfsrecht – dat is afgeleid van dit van haar echtgenoot – ten onrechte is beëindigd. De beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot maakt evenwel niet het voorwerp uit van huidig voorliggend beroep. Tegen deze beslissing werd door de echtgenoot van verzoekster een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad, die op 4 december 2012 bij arrest met nummer 92 868 werd verworpen. De Raad stelt verder vast dat verzoekster niet betwist dat haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk is ontleend aan dat van haar echtgenoot en dat zij niet op zelfstandige wijze over een verblijfsrecht beschikte. Zij betwist evenmin dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet voldeed aan de voorwaarden om als Roemeense onderdaan zelfstandig een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te genieten. Verweerder kon bijgevolg het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van verzoekster beëindigen in toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. Nu verzoeksters echtgenoot niet langer verblijfsgerechtigd is in België, kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 40bis, § 2, 1° en § 4 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

De Raad benadrukt verder ook dat verzoekster zelf geen fraude of het voorleggen van misleidende documenten wordt verweten. Het voorleggen van misleidende stukken werd enkel weerhouden wat haar echtgenoot betreft. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing een foutieve toepassing zou zijn gemaakt van het rechtsbeginsel '*fraus omnia corrumpit*'.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht.

Zij licht het middel als volg toe:

"De Dienst Vreemdelingenzaken voorziet haar beslissing van 28 juni 2012 van een ingescande handtekening van met een onleesbare naam.

De Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in art. 62 voorziet evenwel dat de beslissing met redenen omkleed wordt.

Dat elke beslissing aldus de handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de beslissing dient te dragen en een ingescande handtekening onvoldoende is, vermits de gescande handtekening door eender wie kan geplaatst worden en niet toelaat na te gaan wat de identiteit en de hoedanigheid van de werkelijke auteur van de beslissing is.

Dat het niet uit te sluiten valt dat de gescande handtekening werd aangebracht door een niet-gemachtigde ambtenaar :

De verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden beslissing nietig is wegens het gebrek aan een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing en dat de handtekening die op de bestreden beslissing voorkomt evenmin kan worden beschouwd als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten. De verwerende partij stelt dat het wel degelijk om een elektronische handtekening gaat, maar staft haar stelling niet met concrete elementen. De verwerende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de afdruk van een ingescande handtekening in casu als een elektronische handtekening kan worden beschouwd. Het manuele karakter vormt een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt. De afdruk van een ingescande handtekening kan veeleer met een kopie worden gelijkgesteld doch kan niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening worden beschouwd. De bestreden beslissing vertoont een substantieel vormgebrek en wordt vernietigd. (R.v.St. (14e k.) nr. 193.106, 8 mei 2009 <http://www.raadvst-consetat.be> (22 februari 2010); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 4, 308 - eigen onderlijning).

2.2.2. Zoals verzoekster correct aangeeft, bepaalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Verzoekster betoogt dat deze bepaling en de formele motiveringsplicht zijn geschonden, omdat de bestreden beslissing slechts een ingescande handtekening bevat waarbij de naam onleesbaar is. Zij stelt dat een dergelijke ingescande handtekening door eender wie kan worden geplaatst en bijgevolg niet toelaat de identiteit en hoedanigheid van de werkelijke auteur van de bestreden beslissing na te gaan.

Allereerst merkt de Raad op dat de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam, met name attaché W. D., wordt vermeld in deze beslissing. Daarnaast moet worden geduwd dat het loutere feit dat de naam van de ambtenaar die een beslissing nam niet goed leesbaar zou zijn op het afschrift van deze beslissing dat aan een vreemdeling ter kennis werd gebracht, op zich hoe dan ook niet toelaat te besluiten dat deze beslissing is genomen met miskennis van een substantiële vormvereiste of schending van de formele motiveringsplicht. Ten overvloede moet worden toegelicht dat indien verzoekster twijfels had omtrent de correcte schrijfwijze van de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam, zij de mogelijkheid had om hiervan kennis te nemen in het administratief dossier van verweerder. In dit dossier is immers het origineel van de bestreden beslissing opgenomen waarin de naam van attaché W. D. duidelijk leesbaar is en bevindt zich ook een ander document waarop de naam van attaché W. D. in een groter lettertype wordt vermeld.

In tweede instantie stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat attaché W. D. bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 13 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan nemen. Zij meent evenwel dat niet vaststaat dat de bestreden beslissing effectief door attaché W. D. werd genomen omdat de handtekening op deze beslissing niet leesbaar is en slechts ingescand werd. Nergens is evenwel bepaald dat een handtekening, die enkel een vermelding is die toelaat de auteur

van een beslissing te identificeren, “*leesbaar*” dient te zijn. Op de bestreden beslissing en het afschrift van de bestreden beslissing is duidelijk een handtekening zichtbaar en verzoekster maakte niet aannemelijk dat deze handtekening niet overeenstemt met deze van attaché W. D.

De Raad wijst er verder op dat de Raad van State oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het “*de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt*” en “*dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening*” (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er nogmaals benadrukt worden dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. Verzoekster weerlegt ook de stelling van verweerder, die verwijst naar de specifieke beveiligingen die voorzien zijn met betrekking tot de gescande handtekening, niet dat, *in casu*, de ingescande handtekening van attaché W. D. enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché W. D. zelf, daar hij de enige is die beschikt over het vereiste paswoord en de noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat derden over de code en login van de betrokken ambtenaar beschikken. Verzoekster verliest tevens uit het oog dat verweerder bevestigt dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché W. D. genomen is en dat deze stelling steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Er wordt derhalve niet aangetoond dat attaché W. D. niet de auteur is van de bestreden beslissing.

De Raad stelt ten slotte ook vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

De beweringen van verzoekster laten niet toe te besluiten dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht zijn geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS